

Kui nūud ühhel puhul jälle könne tuisis nisuguste asjade ülle; siis ütles Niggoos la Mae wannem poeg: „Agga armas taasdiife, kui nūud pea se aeg tuliseb, et meie omimal väljal ei leja üht ainust elluka ehk roheto, mis kahjo woiks tehha. Mis meil siis „nous?"

Issa. Siis meie passume ommad naabrid, et nemmad meile lubba andwad, nendele ka sel wiifil kaswo saadta.

Poeg. Ja, taadife, sedda tahhame meie tehha. Minna ei tahha ka sest ühtegei mafso, kui minno ajavited agga tullusaks lähhewad.

Kolmel wiifil woiib innemenne kaswo saadta:

Esite, kui ta kahjo árrakeelab
Teiseks, kui ta heab teeb,
Kolmandeks, kui ta sedda head misjo on tehtud, hoiab, ja üllespeab.

Se esseminne on se wiis, mis läbbi lapsed ükspäiniis woiwad kaswo saadta, kui nems mad diged öppetust saawad. Lastel on maast maddalast se himmo, et nemmad ei woi joudre

olla: se himmo fihhutab neid wassatusse labbi kahjo tegema, kui moistlikud mannesmad nendele öppetust ja maad ei anna, et nemmad woiksid tullusal wiifil omuna aega viidta.

Lapsed wōtrwad peaki head kõmed, kui nemmad agga marratselt öppetust sawad.

Ruuningas Salomo ütleb, (Öppetusse sannades p. 22, l. 6.) „Öppeta omma last, nenda, kui temmale sündib, siis ei I hku „temma fa mitte sest árra, kui ta wannaks „sannud!"

L i g g i m i s s e a r m a s t u s.

Üks waene tekáija ei joudnud kange tuiso põrrast linna, waid pakkane woitis pedva, ta jái tee fdrwa mahha ja uinus maggamo, nenda et fülin temmale peakti olleks liga teis.